

Obvodní soud pro Prahu 2

Francouzská 808/19

120 00 Praha 2

ID DS: eksab3e

Sp. zn.: 6 T 136/2013

- Obviněné:**
- Petra J.**, nar. XXX
XXX
 - Iva M.**, nar. XXX
XXX
 - Hana Š.**, nar. XXX
XXX

Obhájce: Mgr. Robert Cholenský, Ph.D., advokát
Bolzanova 461/5, 618 00 Brno, ID DS: 764rs4p

Vyjádření

obviněných k dovolání nejvyššího státního zástupce proti usnesení
Městského soudu v Praze ze dne 10. října 2017, sp. zn. 61 To
193/2017,
ve smyslu ustanovení § 265h odst. 2 trestního řádu (dále jen „TrŘ“)

Elektronicky

Bez příloh

I.

[1] Dovoláním ze dne 15. prosince 2017, č. j. 1 NZO 5113/2017-17, napadl nejvyšší státní zástupce (dále jen „*dovolatel*“) v neprospěch obviněných usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. října 2017, sp. zn. 61 To 193/2017, jímž byly obviněné zproštěny obžaloby Okresního státního zastupitelství v Děčíně pro skutky, ve kterých veřejná žaloba spatřovala trestný čin podpory a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka podle § 260 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákona.

[2] K tomuto dovolání pokládají obviněné za vhodné a účelné předložit soudu následující stručné vyjádření.

II.

[3] Jak se podává z odůvodnění dovolání, to se omezuje toliko na čtyři skutky, označené v obžalobě pořadovými čísly 2, 4, 5 a 11 (v rozsudku i v dovolání jsou tyto skutky označeny jako č. 1, 2, 3 a 6), zatímco skutky vedené v obžalobě pod čísly 6, 9 a 12 (podle rozsudku č. 4, 5 a 7) nejsou dovolatelem v odůvodnění vůbec zmíněny a dovolání neobsahuje ve vztahu k nim žádnou argumentaci, přestože dovoláním bylo usnesení městského soudu napadeno v celém rozsahu, tedy i pokud jde o ně.

[4] Proto by ještě předtím, než soud I. stupně předloží dovolání Nejvyššímu soudu, měl postupem podle § 265h odst. 1 TrŘ vyzvat dovolatele, aby své dovolání v tomto směru doplnil, případně aby výslovně uvedl, že ve vztahu ke skutkům č. 4, 5 a 7 dovolání nepodává.

III.

[5] Jak bylo uvedeno, dovolatel se omezil na část žalovaného jednání obviněných, konkrétně na jejich účast na veřejných shromážděních; tím podle veřejné žaloby mělo docházet k podpoře hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka.

[6] Předně je zapotřebí vyjasnit otázku, které konkrétní hnutí mělo být takto podporováno. Dovolatel tvrdí, že tímto hnutím měla být samotná organizace *Resistance Women Unity* (RWU), a konstatuje, že nalézací soud „*dospěl po provedeném dokazování k jednoznačnému*

závěru, že hnutí RWU, vycházející přímo z myšlenek nacismu, neonacismu, rasismu a antisemitismu, je nutné považovat za hnutí směřující k potlačení práv a svobod člověka ve smyslu § 260 trestního zákona(čl. 14–15, 17 a 18 rozsudku).“

[7] Tak tomu ovšem není. Nalézací soud, vycházejí z ústavního posudku plzeňské university, totiž **výslovně odmítl** takový závěr učinit.

[8] Budiž prvně připomenuto, co plzeňští znalci uvedli na str. 15 svého posudku:

„RWU není ideologické hnutí v pravém slova smyslu, využívá jen prázdnou symboliku. Nejde ani vyloženě o hnutí extremistické, neboť chybí násilný rozměr jeho činnosti. Nepochybně však jde o hnutí pravicový extremismus podporující a propagující. Značná část činnosti RWU je v rámci majoritní společnosti irelevantní, aktivity členek obvykle nepřesahují hranice pravicově-extremistické scény.“

[9] Není tedy pravda, že by soud I. stupně dospěl k jednoznačnému závěru o tom, že by hnutí RWU bylo nutno považovat za hnutí směřující k potlačení práv a svobod člověka ve smyslu příslušné skutkové podstaty trestného činu, jak se mu snaží podsunout dovolatel. Takovými hnutími byla totiž podle tohoto soudu hnutí *Národní odpor*, *Svobodný odpor*, případně *Autonomní nacionalisté*, která podle obžaloby předmětná veřejná shromáždění pořádala, přičemž však nejenže v řízení nebylo prokázáno, že tomu tak skutečně bylo – a s ohledem na osoby svolavatelů a thematické zaměření některých shromáždění o tom lze minimálně u některých shromáždění s úspěchem pochybovat – ale, jak obvodní soud uvádí na str. 18, *„nikoli z každé účasti osob na demonstracích lze dovést trestněprávní odpovědnost.“* Pokud by tomu bylo opačně, musely by být stejně jako obviněné stíhány všechny osoby, které se předmětných veřejných shromáždění účastnily – a jednalo se vždy nejméně o desítky, často o stovky lidí.

[10] K takovému hromadnému trestnímu stíhání všech účastníků demonstrací přirozeně nikdy nedošlo, pokud byl kdo v souvislosti s danými akcemi trestně stíhán, pak toliko osoby, které nesly transparenty propagující *Národní odpor*. To však není případ obviněných, ty, pokud na demonstracích vůbec svou afinitu jakkoli presentovaly např. nesením transparentu, příp. praporu, činily tak jedině vůči hnutí RWU, a toto hnutí, jak vysvětleno, ani znalecký ústav, ani soud I. stupně za hnutí směřující k potlačení práv a svobod člověka nepovažují. Zapotřebí je arci dodat, že zdaleka ne všechny obviněné nesly transparenty nebo prapory na všech demonstracích: obviněná M. nesla transparent RWU dvakrát, obviněná J. jednou a obviněná Š. nesla v jednom případě prapor s nápisem RWU.

[11] Opomenut by neměl být ani fakt, že všech shromáždění se účastnil velký počet policistů, aniž by kdokoli z nich projevil názor, že se účastníci dopouštějí porušení zákona.

K tomuto aspektu se vyslovil Městský soud v Praze v předchozím kasačním usnesení ze dne 27. března 2014, sp. zn. 61 To 69/2014, v němž na str. 7 uvedl:

„Obvodní soud při novém rozhodnutí vezme v úvahu vše shora uvedené, doplní dokazování dotazem na policii přítomnou při demonstracích, proč nezasáhla, jestliže přímo před jejíma očima měla být páchána trestná činnost posouzená následně o několik let později státním zástupcem jako závažná trestná činnost s trestní sazbou odnětí svobody až do osmi let[...]"

[12] Tento pokyn arci nebyl nalézacím soudem splněn, s odůvodněním, že tyto policisty již nelze ztotožnit.

[13] Budiž doplněno, že stejným způsobem jako soud I. stupně žalované skutky posoudil i soud odvolací, který na str. 3 svého usnesení uvedl, že *„obžalované se vlastně celé trestné činnosti měly dopustit svou přítomností na demonstracích pomocí transparentů, vlajek či v rámci zdravotnické pomoci – to je však pro vyvození trestní odpovědnosti podle skutkové podstaty žalovaného trestného činu i v základní skutkové podstatě naprosto nedostatečné.“*

IV.

[14] Dovolatelem citovaná judikatura Ústavního soudu je nepřiléhavá už proto, že v judikovaném případě šlo o osoby, které nesly transparenty *Národního odporu*, tedy hnutí, které je i judikaturou dovolacího soudu označováno za hnutí, jež lze pod hnutí podle § 260 trestního zákona subsumovat. Obviněné však toto hnutí, jak vysvětleno v předchozí části vyjádření, nikdy nepropagovaly.

[15] Konečně, pokud jde o závěry dovolatele ohledně dalekosáhlých důsledků, které by mělo, jestliže by jednání obviněných nebylo předmětem trestní represe, je na místě upozornit dovolací soud na dobu, která od těchto skutků uplynula, tedy již přibližně deset let. Za tu dobu nejenže nedošlo k radikalisaci žádné z obviněných, ale hnutí RWU se dávno rozpadlo a jeho někdejší přízlivkyně a členky žijí řádným životem a trestné činnosti, ať politické nebo obecné povahy, se nedopouštěly a nedopouštějí. Trestní stíhání obviněných není ničím jiným než politickou objednávkou exekutivy, kterou justice zcela správně odmítla splnit a dovodila, že společenská nebezpečnost žalovaných skutků, pokud vůbec existentní, je zcela nepatrná.

[16] Dovolatelovy úvahy je proto třeba odmítnout jako vycházející z vadných premis a nerefluktující společenskou realitu.

V.

Z toho důvodu obviněné navrhují, aby soud I. stupně vedl dovolatele k doplnění, resp. upřesnění jeho dovolání, a poté, co tak bude učiněno, aby Nejvyšší soud dovolání nejvyššího státního zástupce jako nedůvodné z a m í t l. Obviněné s o u h l a s í, aby dovolací soud o dovolání rozhodl v neveřejném zasedání.

V Brně dne 13. února 2018

Petra J.

Iva M.

Hana Š.